

KDO JE BIL PRVI »LOŠKI« PARTIZAN?

Pojem prvi »loški« partizan ni jasen. Ali je s tem mišljen občan sedanje občine Škofja Loka, ki je prvi odšel v partizane? Ali je mišljen občan mesta Škofja Loka v letu 1941, ki je prvi odšel v partizane? Ali naj menimo, da je bil prvi partizan, če je odšel v ilegalo, v partizane kjer koli v Sloveniji ali celo v Jugoslaviji? Ne gre seveda za neko pravičnost, temveč za osvetlitev zgodovinskih dejstev in še ne popolnoma znanih okoliščin o usodah posameznih ljudi.

V začetku tega stoletja je živela v Škofji Loki številna družina Korbič. Stanovali so v nekdanji pristavi, Kapucinsko predmestje 8, kasneje Šolska ulica 3. Po domače so stavbo imenovali vila Grbec ali Kufrova vila, po njenem bivšem oziroma kasnejšem lastniku Janezu Demšarju (po domače Kuferju), ki je stavbo dobil leta 1913.¹ V stavbi je stanovalo pet strank,² v njej pa je bila tudi kolarska delavnica, v kateri je delal oče Franc Korbič in kot pomočnik njegov brat Korel. Mati Marija, rojena Berčič leta 1892, iz Stare Loke, je v tem zakonu rodila tri hčere, in sicer Ano (1912), Frančiško (1913) in Elizabeto (1914).³ Zaradi naporov je mati Marija zbolela za tuberkulozo in leta 1920, stara komaj 28 let, umrla. Že med njeno boleznijo je k njej v Škofjo Loko prihajala v pomoč Marija Čemažar iz Stare Oselice, ki je bila usmiljena sestra v vojni bolnici (samostanu) v Hrašah pri Smedniku med prvo svetovno vojno. Po smrti matere Marije je skrbel za tri mladoletne hčere, najstarejša je bila stara komaj osem let, oče, ki je imel poleg tega polne roke dela s kolarstvom, da bi se preživljali. Župnik Klinar je nagovoril Marijo Čemažar, da se je poročila z vdovcem Francetom Korbičem in zapustila samostan v Hrašah. K njim se je preselila še Marijina sestra Marjana. V novem zakonu so se rodili trije otroci, in sicer France, rojen 1921, Fanika, ki je stara šest let umrla, in Jože, rojen 1925.⁴

Leta 1925 je pristavo kupila mestna občina Škofja Loka in jo podrta, ter leta 1931 zgradila novo stavbo za stanovanja učiteljev nove ljudske šole v Škofji Loki.

Leta 1926 je nato umrl še oče France, nakar je vsa teža preživljanja padla na ramena matere Marije. Kmalu po smrti očeta so se hčere iz prvega zakona odselile iz Škoje Loke. Najmlajša Elizabeta je šla k stari mami v Staro Loko, starejši pa sta se kmalu poročili.

Ker je bila stavba, v kateri so živeli, predvidena za rušenje, mati pa tudi ni mogla več plačevati najemnine, so se vsi preselili v Koširjevo bajto pri Krevsovem mlinu in tam živeli v skrajno skromnih razmerah.⁵ Avtor tega zapisa je bil prijatelj Korbičeve družine, France je bil njegov sošolec iz osnovne šole, in je bil velikokrat pri njih. V Koširjevi bajti so živeli okrog deset let, nato pa sta se Korel in Marjanca preselila k Ingliču poleg Štemarjev, Marija Korbič in sinova pa k Kufersmidu v Spodnji Karlovec, Kopaliska 7. Marjanco so kmalu nato morali poslati na zdravljenje v Begunje, kjer je že pred vojno umrla.

Mati Marija je bila sicer zelo verna, oba sinova pa sta bila vzgojena v naprednem duhu. Oba sta bila aktivna pri Sokolu in nacionalno zelo zavedna. France se je kot

Franc Korbič

Jože Korbič

risar zaposlil v tovarni turbin in hladilnih naprav Schneitter, Jože pa se je učil za krojača pri Šinkovcu.

Na spominski plošči na domu TVD Partizan na Mestnem trgu, posvečeni telovadcem loških telovadnih društev, padlih v NOV, je navedeno med drugimi: Korbič Franc, ni pa naveden Korbič Jože, ki je bil tudi naraščajnik pri Sokolu. V knjigi »Pomniki NOB na Škofjeloškem«,⁶ kjer so navedeni podrobnejši podatki o osebah na omenjeni spominski plošči, piše za Franca Korbiča: rojen 16. 11. 1921 (pravilno 26. 11. 1921), Škofja Loka, tehnični risar, v partizane je vstopil leta 1941. Padel je 1944 na Štajerskem.

Danes, po tolikih letih, je zelo težko obnoviti aktivnost in usodo obeh Korbičevih fantov. Zamudili smo izredno priložnost, da bi avtentične podatke dobili neposredno od matere. Mati Marija Korbič je po vojni prišla iz Ljubljane zopet v Škofjo Loko in stanovala na Šolski ulici (Dom upokojencev), nato pa leta 1963 odšla v Dom slepih, kjer je 24. 12. 1965 umrla. Pokopana je na loškem starem pokopališču. Ker smo zamudili ta zanesljivi vir, imamo danes le nekatere pisne vire, ki so jih sestavili po vojni po izjavah sorodnikov ali pa nekaterih prič. Ne vemo pa zanesljivo, kako so dogodki dejansko potekali. V kartoteki padlih borcev na Zvezi združenj borcev Škofja Loka je za Franca Korbiča navedeno: *Že leta 1941 je prostovoljno vstopil v NOV in bil nekaj časa komisar Šercerjeve brigade. Od leta 1941 je bil tudi član SKOJ. Padel je leta 1944 nekje na Štajerskem. Podatke so dali sorodniki.* Za Jožeta Korbiča pa je navedeno: *Za NOB je sodeloval že od jeseni 1941. 11. maja 1942 pa je vstopil prostovoljno v NOV kot borec Kočevskega odreda. Padel 10. 8. 1942 v Podstenicah na Kočevskem rogu. Podatke so dali sorodniki.*

V kartoteki anketnih pol za borce partizanskih enot iz leta 1941 (zbirka je v posesti Rezke Traven) pa so zapisani sledeči podatki: *Kordič Stane »Moto«, rojen leta 1922 Škofja Loka, študent-dijak 7 razreda gimnazije v Ljubljani, 15. 8. 1941 prišel na Krim, bil v Mokrški četi, šolski četi – v taborišču Zala, od tu odšel s skupino 10 borcev po ustanovitvi Krimskega odreda v Ribniško četo.*

Soborec Kodrič Stane je na sodišču (italijanskem, op. av.) izjavil: *Kodrič Stane je bil vodič za partizane iz Ljubljane na Krim. V Ljubljano prišel iz Škofje Loke, umaknil pred Nemci (fascikel ital. JMZ 299). Izjavil še, da ga je vodil »Moto« iz Ljubljane na Krim. Novinci so se zbrali na Starem trgu v Ljubljani – odšli preko Škrilja, Krvave peči. Sodeloval v napadu na karabinersko postajo Sodražica, pri Sv. Gregorju (Žice) in Mikličevo vilo na Podpreski, kjer je 25. 10. 1941 padel. V*

21° DIVISIONE DI FANTERIA "GRANATIERI DI SARDEGNA"
Comando dei CC.RR.

PROCESSO VERBALE: d'interrogatorio di KODRIC Stanislav di Artur e di
Singoj Ivana, nato l'8/II/1920 a Gradiscuta, residente
a Novo Mesto, Resljeva 7, barbiero. -

=====

L'anno millenovecentoquarantadue, addì 8 maggio, alle ore 9,
nell'ufficio del comando dei CC.RR. della divisione di Fanteria
"Granatieri di Sardegna", davanti a noi tenente NAVAZIO Sig. Leo-
nardo, comandante interinale CC.RR. divisionali, assistito dal
Capitano ROSCO Edoardo, del comando della divisione suddetta -
interprete - il suddetto KODRIC Stanislav ha dichiarato quanto
segue:-----

"Alle fine di agosto ho conosciuto un profugo alla Croce Rossa,
che diceva chiamarsi Moto, il quale m'indusse a seguirlo nelle
bande, tanto più che in quell'epoca ero disoccupato e senza mez-
zi. E d'altra parte non avevo un'idea precisa di ciò che si
dovesse fare in montagna e che cosa fossero le bande.-----
Sono partito alla fine di agosto con questo Moto e altri 6 o 7
che non conoscevo. Ci siamo trovati a Stari Trg di Lubiana, siamo
montati su di un'auto e siamo partiti in direzione di Studeneo
Ig; di lì attraverso Kriglje siamo arrivati a Krvava Pec e ci
siamo fermati 3 giorni al campo scuola; poi a piedi abbiamo rag-
giunto la Travna Gora, evitando i villaggi; sulla Travna Gora
abbiamo trovato 4 - 5 di loro e non c'era ancora il campo; ci
guidava un ragazzo.-----
Mi sono fermato presso la banda fino alla fine di settembre; io
ero chiamato Stanko. Il comandante era certo Filip, commissario

Začetek zapisnika o zaslišanju Stanka Kodriča

Mikličevo vilo naj bi Ribniška četa nesla hrano Šerčerjevemu bataljonu. Starši žive v Škofji Loki – niso bili preganjani. Izjave dali: Tekavec Filip-Gašper (1966) in Branko Bokše, dopolnila z italijanskimi viri Rezka Traven 1968 (kartoteko hrani IZDG, Ljubljana).

Kodrič Stanislav, oče Artur, mati Ivana Singoj (Šinigoj?), rojen 8. II. 1920 v Gradišču nad Prvačino (Gradiscuta), stanujoč Novo mesto, Resljeva 7, po poklicu brivec, je dne 8. maja 1942 na procesu pred italijanskim sodiščem izjavil (prosti prevod italijanskega zapisnika): ...

»Konec meseca avgusta sem spoznal ubežnika pri Rdečem križu, ki je rekel, da se imenuje Moto. Ta me je napeljal, da sem mu sledil v bande, toliko bolj, ker sem bil v tistem obdobju brez zaposlitve in brez sredstev. Po drugi strani nisem imel natančne predstave kaj naj bi se počelo v hribih in kaj so bile bande.

Konec meseca avgusta sem odšel s tem Motom in drugimi 6 ali 7, ki jih nisem poznal. Dobil smo se na Starem trgu v Ljubljani, vsedli smo se v avto in se odpeljali v smer Studenec – Ig; od tam smo skozi Škrije prispeli v Krvavo Peč in smo se tu ustavili za 3 dni v šolskem poslopju. Potem smo šli peš in prispeli do Travnne gore in se pri tem izogibali naselij. Na Travni gori smo dobili 4–5 njihovih, vendar še ni bilo taborišča; vodil nas je nek fant ...

Zadržal sem se do konca septembra pri tej bandi; klicali so me Stanko. Komandant je bil neki Filip, politični komisar pa študent medicine, neki Janez; tam so bili še nek drug Janez, Dolef, Mac in Bumhar. Vseh skupaj nas je bilo 15. Med tem časom so nekateri odšli, drugi pa prihajali. Ko smo prispeli v taborišče je bilo zelo malo orožja, ki so ga imeli samo tisti, ki so bili tam pred nami ...

Kasneje so še prinesli orožje, vendar vsi niso bili oboroženi; bil je samo en puškomi-traljez. Sam nisem bil oborožen in nisem imel izkušenj z orožjem.

V tistem času je imela banda samo eno akcijo; jaz nisem sodeloval, ker nisem izvežban za borbo, temveč sem ostal pri delu kot je zbiranje drv in pri pripravi hrane. Po povratku so pripovedovali, da so poškodovali telefonske zveze. Enkrat je prišel nek starejši možakar o katerem se je govorilo, da je inšpektor, le-ta je govoril samo z vodilnimi.

Ko smo prišli v taborišče je bilo veliko živih; kasneje so živila prinašali partizani, ki so jih nabavili ne vem kje. ...

Konec meseca septembra sem prosil za tridnevni dopust, da bi zamenjal obleko, perilo in čevlje in tako sem odšel domov v Novo mesto in se nisem več vrnil, še posebej zato, ker sem prečital razglas od tretjega oktobra.

Dokler sem bil v Novem mestu me nihče ni nadlegoval; ko sem prišel v Ljubljano konec novembra, da bi našel delo, so mi partizani grozili, da me bodo ubili, če se jim ne bom ponovno pridružil. Toda to se ni zgodilo; potem sem bil aretiran.

Resničnost navedenega potrujem s podpisom.

Stanko Kodrič l. r.

Iz navedenih dokumentov je razvidno, da ni enotnih podatkov, zato smo poskušali razčistiti pot in usodo bratov Korbič z zbiranjem izjav še živčih prič.

Elizabetha Korbič pravi:⁷ *Junija ali julija leta 1941 je bil France v gostilni »Pri Filaverju« v Škofji Loki, kjer je prišlo med njim in nemškimi vojaki do pretropa. Nemci so baje Franceta zmerjali, nakar je le-ta nekega vojaka udaril po ustih, Nemci pa so ga nato s kopitom puške pobili na tla. Od Filaverja so ga prepeljali nezavestnega domov h Kuferšmidu na Kopališko 7. Župan Viktor Žužek jim je sporočil, da ga bodo Nemci prišli iskat in naj ga skrijejo. Zato so ga ilegalno odpeljali v Ljubljano. Poziv na služenje v »Arbeitsdienst-u« je dobil tudi Jože, nakar sta z mamo pobegnila v Ljubljano. Pri tem je baje posredovala učiteljica Andreja Grum,⁸ ki je tudi pobegnila v Ljubljano. V Ljubljani je bil France skrit v nekem skladišču, nakar so ga spravili v neko bolnico, nato pa je odšel v partizane.*

S tem v zvezi je Andreja Grum izjavila: V začetku junija leta 1941 sem dobila na vratih vile Elica v Šk. Loki, kjer sem stanovala, listek, da me bodo selili. Ne vem, kdo je poslal to obvestilo. Zato sem pobegnila v Ljubljano in se javila pri Rdečem križu, ki je imel svojo pisarno v prostorih Združenja učiteljev v Frančiškanski ulici. Za pobeg Korbičev iz Škofje Loke nisem vedela, slišala pa sem, da sta pobegnila skupaj z Dušanom Horvatom. V tem času je bila v Iškem Vintgarju organizirana delovna brigada za dela na cesti, kjer so razni begunci iz Gorenjske in Štajerske dobili zaposlitev. Mene so postavili za gospodinjo in kuharico. Tam sem delala okrog štiri tedne. Ves čas smo imeli stike s partizani, ki so imeli nad Iškim Vintgarjem prehodno taborišče. Ko so Italijani to zvedeli, so brigado razpustili. Nato smo v Prečni ulici 2 organizirali zbiralnico in šivalnico za stare obleke, ki sem jo vodila jaz. Zaposleni so bili sami begunci. To je bila neka oblika samopomoči, ki je bila legalno mogoča. Konec julija se je pri meni oglasil Franc Korbič, ki sem ga dobro poznala, saj je bil v osnovni šoli moj učenec. Ni imel ne denarja ne stanovanja in bi se nekje rad zaposlil. Za Jožeta in mamó nisem vedela. Franceta sem vzela za kurirja k sebi, delal pa je vse, kar sem mu naročila. Stanovanje je dobil v Cukrarni. Neko jutro ga ni bilo v službo, zato sem šla v Cukrarno in ga našla na postelji vsega krvavega, ustreljen je bil v prsi. Rekel mi je, da so bili napadeni, ko so dvakrat tedensko nosili orožje v Dolomite. Ne vem, kako je prišel v Cukrarno. Dala sem mu sveže rjuhe, krvave pa odnesla. Rano je imel že prevezano, rekel je, da so ga obvezali v Emoni. Proti večeru sem ga odpeljala v naše skladišče (ob podpori je hodil) in ga skrila za narejeno pregrado. Šla sem tudi v Emono, kjer sem se dogovorila za obvezovanje v večernih urah. Tudi moji uslužbenci niso vedeli, da je v skladišču skrit Korbič. V gostilni v Prečni ulici so imeli konjsko meso in tega smo kuhali za Franceta, da se je opomogel. Ko se je pozdravil, je delal naprej pri meni v šivalnici vse do marca 1942, ko so šivalnico – Rdeči križ Italijani razpustili, ker so slutili, da je to le naše kritje. Zaloge oblek smo prenesli k trgovcu Novaku. France je bil še nekaj časa v Ljubljani, nakar je izginil. Že prej je pravil, da bo šel ven. Ko sem bila jeseni 1942 v bolnici, so mi prinesli od doma neko pismo od Franceta, ki so ga dobili pod vrati doma, kamor naj bi ga podtaknil neki železničar. France me je prosil za cigarete. (France ni nikdar kadil op. av.) in javko v Ljubljani. Ne vem, od kje je pisal, niti nisem mogla odgovoriti, saj nisem vedela, kje je. To pa je bil tudi zadnji stik s Francetom. Kasneje se ni več javil in ničesar ne vem o njegovi usodi.

Zgodovinarica Rezka Traven, ki je bila zaposlena na IZDG, je raziskovala zgodovino Ribniške čete. Na IZDG je našla tudi Korbičevo anketno polo (ni znano, kdo jo je sestavil in na osnovi katerih izjav ali dokumentov). Zaslila pa je tudi številne borce, ki so sestavljali navedeno četo. Tako med drugim piše:⁹ *Isti dan, 28. septembra, so kakor skupina, ki o njej govori Zvone Tanko, odšli na Travno goro (misli iz Ljubljane) tudi podoficir Branko Bokša-Brane iz Ormoža, krojaški pomočnik Alojzij Handler iz Stare cerkve pri Kočevju, frizer Stanko Kodrač-Stane primorski emigrant iz Ljubljane, dijak Stane Kodrič-Moto iz Škofje loke in...* (očitno zaslišane priče niso navedle pravih imena in priimka – op. av.) Nato Rezka Traven opisuje akcije Ribniške čete – op. av.) *Do napada na borce Ribniške čete na Travni gori je prišlo zaradi zasledovanja borcev Krimskega podbataljona-Šercerjevega, ki so se po napadu na Lož 19. oktobra umikali pred Italijani. Nekaj dni pred tem dogodkom je padla v zasedo tudi skupina petih borcev Ribniške čete, na poti proti Podpreski, kamor je nesla hrano in obleke borcem Krimskega podbataljona-Šercerjevega. Padli so Darko Henigman, Stane Kodrič in Edi Petkov-*

šek, ujeta pa sta bila ali pa sta se predala Alfred Mlakar in Stane Petejan. Pri zasliševanju v Ljubljani sta izdala soborce Mokrske in Ribniške čete.

Matija Maležič, ki je bil takrat okrožni sekretar KP tega področja, pa pravi:¹⁰ V Ribniško četo sta prišli ob koncu septembra 1941 iz Ljubljane dve skupini, in sicer z avtobusom do Iga, nato pa peš v Zalo, pritok Iške, kjer je bilo partizansko prehodno taborišče. V eni od teh skupin je bil tudi Korbič, tehnični risar iz Škofje Loke, nosil je močna očala in je imel partizansko ime Moto. Okrog 23. oktobra 1941 je šla petčlanska patrulja Ribniške čete proti Glažuti, (naprej od Jelenovega žleba), v kateri je bil tudi Korbič. Prav takrat pa je po napadu na Lož 19. 10. 1941 v Veliko goro pribežal Šerčerjev bataljon, kjer so ga na Debelem vrhu (del Velike gore) Italijani obkolili. Patrulja Ribniške čete tega ni vedela in je v bližini Glažute trčila na italijanski obroč. Po podatkih čete naj bi trije padli, med njimi Moto, dva pa so ujeli, vendar nihče ni videl trupel.

Dne 24. 10. ali 25. 10. je šla večja skupina novincev iz Zale k Ribniški četi na Travno goro. Zelo verjetno je, da je Ribniška četa njej poslala nasproti nekaj svojih borcev za vodiče in spremstvo, med katerimi bi lahko bil tudi Korbič. Ta neoborožena skupina je trčila na italijanski obroč in po streljanju se je razbežala v dolino proti Sodražici, kjer so jih poskrili terenci, po nekaj dneh pa poslali v Ljubljano. Možno je, da je bil ob tem Korbič ranjen in zato pribegnil v Ljubljano. Možno je tudi, da so dobili kakšno orožje iz Dolomitov.

Vinko Knol pravi,¹¹ da padle borce Italijani niso v začetku pokopavali na licu mesta, temveč so jih peljali na pokopališče v Sodražico.

Adolf Arigler-Bodin s tem v zvezi razmišlja:¹² Leta 1941 ali v začetku leta 1942 je v Ljubljano prišel na zdravljenje – ranjen je bil v roko – neki risar z očali, blond, (ali se je Korbič morda prebarval – op. av.) iz Škofje Loke in delal nekaj časa v Čemažarjevi ilegalni tehniki v Igriški ulici.

Stane Vesel, borec Ribniške čete in aktivist v Sodražici, pa pravi:¹³ Konec leta 1941 je pribežala v Sodražico Marija Korbič, pri njej sta bila tudi sinova France in Jože. Nastanila se je pri moji teti Henigman. France ni bil povezan z nami, vendar smo smatrali, da je celo funkcionar OF, hodil je delat v Ljubljano, od koder je prihajal v sobotah in nedeljah. Jože pa je bil še premlad, da bi ga sprejeli v SKOJ.

Od kod podatek v kartoteki padlih borcev na Zvezi združenj borcev Škofja Loka, da je Jože padel že 10. 8. 1942 v Podstenicah na Kočevskem, ni znano. Elizabeta Korbič pravi, da so Jožeta ujeli belogardisti, ga strahotno mučili in ustrelili. Matija Maležič pa omenja možnost, da se je Jože po hudi roški ofenzivi zatekel v dolino, kar je storilo veliko drugih, kjer so ga belogardisti lahko odkrili, nekateri pa so se oblastem tudi sami javili.¹⁴

Dne 19. 3. 1989 je Tone Kebe¹⁵ objavil v Nedeljskem dnevniku dejstva o domobranskem kaplarju Vinku Levsteku (sedaj hotelir v Gorici). V tem prispevku je Kebe citiral medvojni dokument Rajonskega odbora OF Sodražica – odseka za ugotovitev zločinov okupatorja in njih pomagačev z dne 17. julija 1944, št. 4/44, v katerem prijavljajo zločin: (citiram samo pomembne dele – op. av.) Dne 7. junija 1944 je prišlo v Sodražico pet švabobrancev, preoblečenih v partizane. ... Med tem pa je Levstek že strahoval Marijo Korbič, ki se je pred Nemci zatekla k Henigmanovim kot štajerska begunka. Zatrjevala jim je, da ima dva partizana v NOV, da ne smejo tako ravnati (nato se je Levstek izdal, da so domobranci – op. av.). Antona Henigmana, Ivanka Vesel in Marijo Korbič so odpeljali v Velike Lašče, kjer so jih zasliševali. ... 25. junija 1944 so izpustili Marijo Korbič, ki je ob prihodu v Sodražico povedala, da je bila Ivanka Vesel že prejšnji dan izpuščena. Takoj so sklepali, da gre za najhujše. Korbičevi so domobranci ukazali, da se mora javljati v postojanki.

(Antona Henigmana in Ivanko Vesel so domobranci ustrelili – op.av.).

Marija Korbič pa se ni javljala domobrancem, temveč je pobegnila k družini Kožuh v Ljubljano, Šišenska 82.¹⁶ V Ljubljani se je povezala z OF in imela zveze tudi z Ano Ziherl.

Iz vsega, kar je bilo dosedaj ugotovljeno, izhaja, da ni popolnoma jasna usoda obeh Korbičev. Če je France Korbič kakorkoli preživel oktober 1941, pa je popolnoma neznano kje in kako je končal svojo partizansko pot. Skoro nemogoče si je zamisliti, da bi borec od leta 1941, ne glede, kje bi se nahajal, ne zapustil nekih sledi, ki bi nam omogočile ugotoviti prava dejstva. Malo je verjetno tudi, da bi bil France komisar Šerčerjeve brigade in padel na Štajerskem. Za vse brigade so danes izdelane kronike s popisi borcev, da ne omenjamo komisarjev, nikjer pa ni sledu o Korbiču, niti zanj ne vedo številni še živeči borci iz naših brigad. Ali materi morda niso želeli povedati, da je France padel? Ali je morda Andreja Grum zamešala datume ali pa zamenjala Franceta z Jožetom? Kljub vsem neznankam pa lahko z gotovostjo trdimo, da je bil France prvi »loški« partizan.

Ta prispevek sem napisal iz štirih vzrokov. Že ves čas po vojni sem občutil moralno potrebo, da napišem nekaj o usodi dveh svojih predvojnih prijateljev. To sem sedaj izpolnil. Poleg izpolnitve osebne obveze naj bo ta članek tudi prispevek k zgodovini NOB v Škofji Loki in pravilnem ocenjevanju prispevka, ki ga je tej borbi dala družina Korbič. Upam tudi, da bo čitanje tega prispevka spodbudila bralce, da kolikor lahko kaj dopolnijo, to tudi store, za kar bom zelo hvaležen. In končno je moja tiha želja, da bi oskrbo groba Korbičeve mame, ki je vse žrtvovala za svobodo, prevzela občina Škofja Loka in tako dostojno ohranila spomin na mater prvega loškega partizana.

Opombe

1. France Štukl, *Knjiga hiš v Škofji Loki I*, 1981, str. 90. – 2. Med njimi orožnik Vrtačnik (izjava Elizabete Korbič-Arh, 23. 11. 1989). – 3. Ana (Marije) Korbič, rojena 29. 7. 1912 v Škofji Loki, danes stanuje v Izoli, ulica Prekomorskih brigad 3. – Frančiška (Marije) Korbič, poročena Gričar, rojena 10. 10. 1913 v Škofji Loki, stanuje Jesenice, Borisa Kidriča 30. – Elizabeta (Marije) Korbič, poročena Arh, rojena 17. 11. 1914 v Škofji Loki, stanuje Jesenice, Viktorja Svetine 10. – 4. Franc Korbič, rojen 26. 11. 1921 v Škofji Loki, samski, tehnični risar v tovarni strojev Schneitter v Šk. Loki, zadnje bivališče Škofja Loka, Kopališka 7. – Jože Korbič, rojen 21. 3. 1925 v Škofji Loki, krojaški vajenec, samski, zadnje bivališče Škofja Loka, Kopališka 7. – 5. Koširjevo bajto so podrli ob urbanističnem urejanju mestnega predela Novi svet. – 6. *Pomniki NOB na Škofjeloškem*, 1986, str. 334. – 7. Elizabeta Korbič, por. Arh, izjava 18. 12. 1987. – 8. Andreja Grum, učiteljica v Škofji Loki, stanovala v Ljubljani, Ilirska 4, izjava 28. 9. 1988 (umrla 1989). – 9. Rezka Traven, Ribniška četa, TV-15, 10. in 17. junija 1970. – 10. Matija Maležič, Ljubljana, Valvazorjeva 7, izjava 28. 8. 1987 in 4. 8. 1988. – 11. Vinko Knol, Ljubljana, Meškova 5, izjava 21. 7. 1988. – 12. Adolf Arigler-Bodin, Ljubljana, Adamičeva 20, izjava 31. 7. 1989. – 13. Stane Vesel, Ljubljana, Levstikov trg 7, izjava 12. 5. 1989. – 14. Izjava Elizabete Korbič 10. 9. 1987 in izjava Matije Maležiča 4. 8. 1989. – 15. Tone Kebe, Ljubljana, Kvedrova 32, izjava 17. 4. 1989. – 16. Janez Kožuh, Ljubljana, Grafenauerjeva 45, izjava 14. 4. 1989.